

Sygn. akt V CSK 349/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa S. Sp. z o.o. w L.

przeciwko R. Sp. z o.o. we W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 stycznia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 31 stycznia 2014 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego na rzecz powoda 3600 (trzy tysiące
sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej R. sp. z o.o. z siedzibą we W. od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 31 stycznia 2014 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Skarżąca sformułowała zagadnienie prawne odnoszące się do możliwości doliczenia przez sąd powszechny podatku VAT do zasądzonego na podstawie umowy stron wynagrodzenia w sytuacji braku dowodów rzeczywistego poniesienia tego podatku przez powoda, braku faktur VAT, przedawnienia zobowiązania podatkowego, nieopodatkowania czynności podatkiem VAT. Problem prawny zaprezentowany przez skarżącą nie został poparty argumentacją wskazującą na możliwość wystąpienia odmiennych ocen tego problemu, zwłaszcza, że szereg kwestii z tym związanych było przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego (zob. m. in.: wyrok SN z dnia 24 marca 2010 r., sygn. akt V CSK 311/09, niepubl., wyrok SN z dnia 2 lipca 2009 r., sygn. akt V CSK 4/09, niepubl., uchwałę 7 sędziów SN z dnia 17 maja 2007 r., sygn. akt III CZP 150/06, OSNC 2007, nr 10, poz. 144, Biuletyn SN 2007, nr 5, s. 9, wyrok SN z dnia 11 kwietnia 2004 r., sygn. akt IV CK 273/03, niepubl., wyrok SN z dnia 27 lutego 2004 r. sygn. akt V CK 293/03, OSNC 2005, nr 3, poz. 51, Biuletyn SN 2004, nr 10, s. 9, wyrok SN z dnia 22 marca 2002 r., sygn. akt I CKN 1344/99, OSNC 2003, nr 4, poz. 52, Biuletyn SN 2002, nr 10, poz. 14, wyrok SN z dnia 18 stycznia 2001 r., sygn. akt V CKN 193/00, niepubl., uchwałę SN z dnia 22 kwietnia 1997 r., sygn. akt III CZP 14/97, OSNC 1997, nr 8, poz. 103; por. także wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 20 grudnia 2012 r., sygn. akt I ACa 441/12, LEX nr 1286614). Skarżący nie odniósł się do tych orzeczeń i nie wyjaśnił potrzeby dokonywania dalszych wyjaśnień przez Sąd Najwyższy.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.